

Arrest

nr. 117 227 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, Koerd van origine, en afkomstig uit Kermanshah (Iran). Een aantal dagen na de presidentsverkiezingen van 22 khordad 1388 (Perzische kalender, stemt overeen met 12 juni 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u tijdens een demonstratie door de antidemonstratie-eenheden van de politie opgepakt. U zat twaalf dagen in detentie. Na het ondertekenen van belofteverklaringen kwam u vrij. Omwille van problemen met de toenmalige echtgenoot van uw toenmalige partner P. He. (...) (O.V. X) verliet u samen met He. (...) in november 2009 Iran en reisde u legaal (Iraans paspoort voorzien van een visum voor Polen) naar

België. Op 16 november 2009 diende u voor de eerste maal een asielaanvraag in België in. Daar u met een Pools visum de Schengenzone betrad, werd u voor de behandeling van uw asielaanvraag doorverwezen naar Polen. Op 16 december 2009 werd u met He. (...) van België naar Polen gerepatriëerd. In Polen besliste u afstand te doen van uw asielaanvraag. In februari 2010 keerden He. (...) en u vrijwillig vanuit Polen terug naar Iran. Kort na jullie terugkeer in Iran scheidde He. (...) met onderlinge toestemming officieel van haar ex-echtgenoot en in juli 2010 huwde u officieel met He. (...). Op Ashuradag 1389 (25 azar 1389; 16 december 2010) namen u en He. (...) in Teheran (Iran) deel aan de betogingen. U en He. (...) werden net als heel veel anderen die dag hardhandig gearresteerd. U werd tijdens uw arrestatie van He. (...) gescheiden. U werd naar het politiekantoor in Shahpoor (Teheran) gebracht, waar u een viertal dagen in detentie zat alvorens u werd overgebracht naar de Kahrizakgevangenis. Na een achttal dagen werd u van de Kahrizakgevangenis naar de Evingevangenis overgebracht. Tijdens uw verblijf in de Evingevangenis werd u meermaals ondervraagd, gefolterd en werd er u gezegd dat u geëxecuteerd zou worden. Op 1 esfand 1389 (20 februari 2011) werd u van de Evingevangenis overgebracht naar de Revolutionaire rechtbank in Teheran. Bij aankomst aan de rechtbank was het er enorm druk. Er dienden die dag zodanig veel mensen op de rechtbank te verschijnen dat er rellen uitbraken tussen familieleden van gedetineerden en de aanwezige ordediensten. Samen met de gedetineerde aan wie u geboeid was, S. (...), kon u van het tumult gebruik maken om te ontsnappen. U en S. (...) vluchtten weg van de menigte en enkele straten verder namen jullie een wagen en gingen jullie naar M. (...), een vriend van u. Bij M. (...) contacteerde u uw broer M. A. (...) en u lichtte hem in over uw situatie. M. A. (...) zegde u bij M. (...) te blijven tot hij opnieuw contact zou opnemen. Enkele uren later contacteerde M. A. (...) u en zegde u dat hij uw vertrek uit Iran had geregeld. Diezelfde dag nog kwam een smokkelaar u halen bij M. (...) en reden jullie naar Karaj (Iran) waar He. (...) verbleef (die 10 tot 15 dagen eerder onder neerlegging van een borg werd vrijgelaten). Van Karaj reisden jullie naar Urumiye (Iran) om vervolgens illegaal via Turkije naar België te reizen. U kwam op 21 maart 2011 aan en diende diezelfde dag voor de tweede maal in België een asielaanvraag in. U vernam van uw familie dat in het eerste jaar uw vertrek uit Iran de Iraanse autoriteiten minimum een tiental keer bij hen op zoek zijn geweest naar u. Bij een terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een Iraanse loonfiche van uw vader; een attest van samenwoning d.d. 12 augustus 2013 met uw huidige partner M. R. (...) (O.V. 5.413.011) en een attest van de organisatie 'Beltoy-lutte' waaruit blijkt dat u op hoog niveau sport beoefent. Na uw gehoor d.d. 2 september 2013 overhandigde u per fax een kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh, een kopie van de voorkant van uw mellikaart en twee oproepingsbrieven om voor de Iraanse politie/justitie te verschijnen.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers gewezen te worden op een aantal vaststellingen die ernstige vraagtekens opwerpen omtrent uw algemene geloofwaardigheid en de waarachtigheid van de door u geponeerde asielmotieven. Vooreerst dient vastgesteld te worden uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat in tegenstelling tot uw verklaringen de betogingen in Teheran op Ashuradag 1389 rustig verliepen en er slechts een beperkt aantal arrestaties waren die dag (CGVS, p. 11). Voorts dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande het tijdstip dat He. (...) onder borg werd vrijgelaten uiteenlopend zijn. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 30 maart 2011 dat He. (...) 7 à 8 dagen voor uw ontsnapping onder borg vrijgelaten werd (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 2 september 2013 verklaarde u dat He. (...) 10 à 15 dagen voor uw ontsnapping vrijgekomen was (CGVS, p. 12). He. (...) van haar zijde verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 6 april 2011 dan weer dat zij op 15 februari 2011, 5 dagen voor uw ontsnapping, vrijkwam onder borg (DVZ, Vragenlijst CGVS He. (...), p. 2). Verder is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 30 maart 2011 verklaarde niet te weten waar He. (...) die maanden in detentie heeft gezeten (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). Evenzeer dienen zich vragen gesteld te worden bij het gegeven dat de Iraanse ordediensten bij het aankomen bij de rechtbank, gelet op de grote massa volk die er reeds aanwezig was, u en de andere gedetineerden toch de bus zouden laten afstappen (CGVS, p. 11-12). Ter zake dient voorts vastgesteld te worden dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 30 maart 2011 verklaarde de naam van de persoon waaraan u geboeid was tijdens uw ontsnapping niet te kennen, daar waar u tijdens uw gehoor d.d. 2 september 2013 verklaarde dat de persoon waaraan u geboeid was S. (...) heette (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS, p. 12). Voorts kunnen zich vragen gesteld

worden bij uw verklaring dat een andere gedetineerde, die reeds langere tijd in de gevangenis, en niet de ordediensten zelf, u kwam vertellen dat u voor de rechtbank zou moeten verschijnen (CGVS, p. 17). Verder verklaarde u dat uw broers op 20 februari 2011 aan de gevangenis waren, maar heeft u geen weet hoe uw broers wisten dat u die dag naar de rechtbank zou worden gebracht (CGVS, p. 17). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u daarover de afgelopen jaren met uw broers zou gesproken hebben. Ten slotte dient vastgesteld te worden dat He. (...) na jullie echtelijke breuk ongeveer anderhalf jaar geleden (voor uw gehoor d.d. 2 september 2013) terugkeerde naar Iran, wat jullie verklaringen de doodstraf te vrezan omwille van jullie beweerde deelname aan en arrestatie op de demonstratie op Ashuradag 1389, op uiterst losse schroeven zet (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3; DVZ, Vragenlijst He. (...), p. 3). Uw beweringen dat He. (...) bij terugkeer naar Iran niet uit de luchthaven zou zijn geraakt, zijn, net als uw bewering dat de ouders van He. (...) evenmin weten waar He. (...) is, louter hypothetisch van aard, temeer daar uw recentste contact met de familie van He. (...) dateert van de periode dat u en He. (...) een punt zetten achter jullie relatie/de periode dat He. (...) terugkeerde naar Iran (CGVS, p. 2, 16). Wat het tijdstip van terugkeer van He. (...) naar Iran betreft moet ook gewezen worden op de vaststelling dat u enerzijds verklaarde dat He. (...) 13 of 14 maanden geleden terugkeerde naar Iran maar u anderzijds tevens verklaarde dat u ongeveer 18 of 19 maanden geleden, toen de zus van He. (...), A. P. (...) (O.V. 6.546.965) u vertelde dat He. (...) weg was, uw enig contact met de vader van He. (...) had (CGVS, p. 2, 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen en beweerde vluchtrelaas. U heeft dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. De kopieën van de eerste pagina van uw shenasnameh en van de voorkant van uw mellikaart staven uw identiteit, die hier geenszins ter discussie staat. Wat betreft de door u per fax neergelegde uitnodigingen om te verschijnen, moet vooreerst opgemerkt worden dat het geen originelen betreft, waardoor de authenticiteit van voornoemde documenten niet kan worden nagegaan. Voorts dienen documenten om bewijskrachtig te zijn en geloofwaardig relaas te ondersteunen, wat in casu geenszins het geval is. Het attest d.d. 12 augustus 2013 uitgereikt door de gemeente Sint-Gillis staaft dat u heden een relatie heeft met M. R. (...), niets meer. Het attest van de organisatie 'Beltoy-lutte' staaft dat u op hoog niveau sport beoefent, maar heeft verder geen uitstaans met uw asielaanvraag. Tot eenzelfde besluit kan gekomen worden voor de neergelegde loonfiche van uw vader.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ten slotte meent verzoekende partij dat door verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout werd begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat uit beschikbare informatie blijkt dat in tegenstelling tot de afgelegde verklaringen de betogingen in Teheran op Ashuradag 1389 rustig verliepen en er slechts een beperkt aantal arrestaties waren die dag, meer in het bijzonder dat *“men zich kan afvragen waar de tegenpartij een tegenstrijdigheid ziet als het CGVS aanduidt dat er inderdaad een aantal arrestaties waren die dag”*, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.4. Waar verzoekende partij de uiteenlopende aanduiding van het tijdstip wanneer haar echtgenote He. op borg werd vrijgelaten wijt aan het grote tijdsverloop tussen haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name twee en een half jaar, wijst de Raad er vooreerst op dat dit tijdsverloop geen verklaring kan bieden voor de vaststelling dat zij bij haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 maart 2011 gewag maakt van een periode van 7 tot 8 dagen voorafgaand aan haar eigen ontsnapping terwijl haar echtgenote zelf het op de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 april 2011 heeft over 5 dagen nu zij 15 februari 2011 aangeeft als de dag van haar vrijlating. De Raad kan er in redelijkheid van uitgaan dat een dergelijk wezenlijk element als het ogenblik van vrijlating van haar echtgenote, wat hen in staat stelde samen te vluchten na de problemen die ze samen hadden meegemaakt, bij verzoekende partij in haar geheugen gegrift staat waardoor totaal niet kan worden aangenomen dat zij de werkelijke periode van amper vijf dagen in haar gehoor op het Commissariaat-generaal maximaal uitbreid tot meer dan twee weken, zijnde 15 dagen. Het verweer van verzoekende partij wordt dan ook door de Raad niet bijgetreden.

2.2.5. Het verweer van verzoekende partij met betrekking tot het niet weten bij haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken waar haar echtgenote heeft gevangen gezeten, met name dat zij (verzoekende partij) zelf een aantal keren werd overgeplaatst en het bovendien niet duidelijk is of haar echtgenote zelf wel wist waar ze vast zat, kan door de Raad niet worden aangenomen. De Raad ziet niet in hoe het zelf overgeplaatst worden naar verschillende gevangenissen, die verzoekende partij ook weet te vermelden, vergoelikt waarom zij onwetend zou zijn over de detentieplaats(en) van haar echtgenote. Verder stelt de Raad vast dat de hypothetische opmerking dat haar echtgenote vermoedelijk zelf niet wist waar ze vast zat, wordt tegengesproken door de verklaring van haar echtgenote bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij voor een periode zat opgesloten in de Kahrizak-gevangenis (administratief dossier, stuk 15BZ, vragenlijst).

2.2.6. Waar verzoekende partij in reactie op de motivering dat de terugkeer naar Iran van haar echtgenote He. hun *“verklaringen de doodstraf te vrezan omwille van jullie beweerde deelname aan en arrestatie op de demonstratie op Ashuradag 1389, op uiterst losse schroeven zet (DVZ, Vragenlijst*

CGVS, p. 3; DVZ, *Vragenlijst He. (...), p. 3*)” benadrukt dat de doodstraf in Iran nog steeds effectief wordt uitgevoerd, wijst de Raad erop dat de tenuitvoerlegging van de doodstraf in Iran geen punt van discussie is en nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij aan dit gegeven zou twifelen. Het louter verwijzen naar het nog bestaan van de doodstraf in Iran houdt geen concrete weerlegging in van het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas en in het bijzonder van de vaststelling dat het totaal onaannemelijk is dat de doodstraf om reden van deelname aan de demonstratie op Ashuradag van het jaar 1389 bij terugkeer naar Iran wordt gevreesd nu de (ex-) echtgenote He. van verzoekende partij, die om dezelfde redenen asiel had aangevraagd, vrijwillig terugkeerde naar Iran.

2.2.7. De overige motieven, meer in het bijzonder het onaannemelijk bevinden dat andere gedetineerden en niet de ordediensten mededeelden dat verzoekende partij voor de rechtbank diende te verschijnen en dat de ordediensten ondanks de massale volkstoeloop voor de rechtbank toch de gedetineerden uit de bus lieten komen, de onwetendheid van verzoekende partij betreffende de manier waarop haar broers de rechtsdag te weten kwamen en de opvallende tegenstrijdigheid betreffende de naam van de medegevangene met wie verzoekende partij geboeid was, worden door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.8. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van haar Koerdische afkomst, terwijl uit de Australische “*Country Guidance Note – Iran – juni 2013*” blijkt dat de Koerdische minderheid discriminatie ondervindt op het vlak van tewerkstelling, huisvesting en onderwijs, dat hun recht op vrije meningsuiting wordt beknot en dat journalisten, activisten en leraars die hun Koerdische identiteit benadrukken vaak willekeurig worden gearresteerd en vervolgd, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij zich in het kader van haar asielrelaas geenszins steunt op haar Koerdische origine. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat haar vertrek uit haar land van herkomst is ingegeven door haar etnische origine. Ook voert verzoekende partij in haar verzoekschrift geen persoonlijke elementen aan waarmee zij zou aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Iran om reden van haar Koerdische origine problemen zou kennen.

De Raad merkt op dat elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht moet worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende subsidiaire bescherming. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is daartoe niet voldoende. Gelet op het feit dat de vrees van verzoekende partij gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat deze niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506), oordeelt de Raad dat het zich beperken in het verzoekschrift tot een opsomming van mogelijke problemen waarvan personen van Koerdische origine het slachtoffer kunnen worden, zonder enige concretisering naar haar persoonlijke situatie, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen.

2.2.9. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en de opmerkelijke vaststelling van de terugkeer naar Iran van haar echtgenote He. verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten derhalve niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 2 september 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT